

خداوند در قرآن کریم فرموده است: «النبی اُولیٰ بِالْمُؤْمِنِیْنَ مِنْ اَنْفُسِهِمْ». پیامبر(ص) در حدیث غدیر کلمه "مولا" را به جای اولی در آیه (النَّبِيُّ اُولَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ اَنْفُسِهِمْ) به کار برد. «مَنْ كُنْتَ مَوْلَا» مفهومی بالاتر از حاکمیت است؛ یعنی پیامبر در همه امور و شئون مؤمن بر او مقدم است، لذا علی بن ابی طالب نیز مولای هر کسی است که پیامبر مولای او بوده است: «فعلی مولا». در واقع مولای اوست از ولی اوست نیز رفیع تر است.

در کتاب صحیح مسلم آمده است که بردگان نباید به صاحب خود مولای من بگویند؛ در حالی که همه چیز آنان برای صاحبشان است؛ زیرا «مولا» کلمه ای مختص به خداوند متعال است.

امیرالمؤمنین خود در مناجاتش خطاب به خدای تعالی عرضه می دارد: «مولای یا مولای».

اینکه عده ای از مفتی اعظم عربستان پرسیده اند آیا می توان به انسانی دیگر مولای گفت، می رساند که کلمه مولا عادی و صرفاً به معنای رئیس نیست، آن هم در این جایگاه که رسول خدا آن را به خود نسبت داده است. مولا به این معناست که اراده دیگران باید تابع اراده پیامبر و در همه چیز اولویت با ایشان باشد که حکومت نیز از جمله آنهاست.

منبع:

کتاب قبله کعبه زاد

اثری از حجت الاسلام حامد کاشانی

(جلد اول-صفحه ۱۹۵)